

11. Rozjímavé.

965.

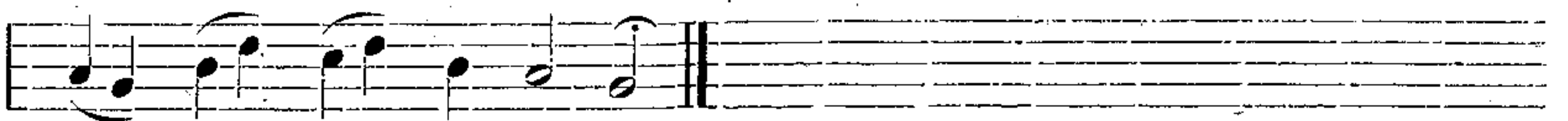
Z Velké.

Z hlubo - ko - sti své těž - ko - sti, vo - lám k to - bě, pa - ne,
u - ší svých rač na - kło - ni - ti, pro - sím k mo - dlit - bě mé,

vše - cku na - dě - ji v to - bě mám, v úz - kostech dej ať ne - zú - fám,

smi - lo - vá - ní žá - dám.

Z hlubokosti své těžkosti
volám k Tobě, Pane,
uší svých rač nakloniti,
prosím, k modlitbě mé:
Všecku naději v Tobě mám,
v úzkostech dej, ať nezoufám,
smilování žádám.

Budeš-li Pane šetřiti
na mé provinění
a neučiníš-li se mnou,
vedle smilování:
Nebudu moci obstáti,
před Tebou spravedliv býti,
rač se smilovati.

V Toběť já svou pomoc skládám,
opuštěn nebudu:
Dokud jest duše v mém těle,
v Tebe doufat budu.
Neb Ty mne sám vysvobodíš,
a nade mnou se smiluješ,
hříchy mé odpustíš.

Doufala jestiť duše má,
v Boha hospodina;
neb on jest sám útočiště,